

ακούσθης με τὸν Ἀριστοκράτην τοῦ Πνεύματος, Φαῖ-Διάβολον, Μὴ με λησμονοῖ καὶ Ἀθραν τοῦ Πηλίου — τὸ Φίλημα τοῦ Κέματος με τὴν Νηρηίδα τῶν Ἀργάφων, Νηρηίδα τοῦ Πηλεΐου, Ἀδων, Νάοκισσον καὶ Ρεμβασμόν — ἡ Ὠχρὰ Ἀκτίς με τὸν Φωνόγραφον τοῦ Ἐδισσῶν, Πιεθῶν Δράκοντα, Ἀείον τοῦ Πηλίου, Πυρροπόλην καὶ Ἀήτητον Πηλόν — ἡ Ὀπτασία Παραδείσου με τὸ Φοῦλι τῆς Χίου, Περρωμένον, Πρίγκιπα Τζάλμαν, Μάγιστρο τῆς Ἐλευθερίας καὶ Κοκκινουσκύφην — ἡ Μαγευμένη Ἀκροθαλασσὴ με τὸν Αἰμίλιον Γελοτοποῖον, Φίλην τῶν Ζώων, Πλαυομένην Ψυχὴν, Ἀθραν τοῦ Ζαπλείου καὶ Ἀθραν τῆς Ἐλευθερίας — ὁ Ἀσὸς με τὸ Νευροσάκτον — ὁ Ὁκύπονος Ἀχιλλεύς με τὴν Ναυτοπόλιν τοῦ Μεσολλογίου, Ἰδιότροπην Σανθούλαν, Ἄνθος τῆς Ἑλλίδος, Ὀδρον τοῦ Μοσοσράνου καὶ Δοῦκα τῆς Καρύστου — τὸ Φοῦλι τῆς Χίου με τὴν Ἀποδημοῦσαν Χιωτοπούλαν, Δούκισσαν τῆς Χίου, Διακριθεῖσαν Ἀρσενικήδα, Φοῦ-Φοῦ καὶ Χιακὸν Φάρον — ὁ Ὀδῆος με τὸν Φαῖ-Διάβολον, Κολυμβήτριαν τοῦ Μέξ, Κίτρινη Μάσκιν, Ἄνθος τῆς Ἑλλίδος καὶ Ἀθρῆν — ἡ Σημαία τοῦ Φωτός με τὸν Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης, Ναύαρχον Τόγγο, Πόλιν τοῦ Χρυσοῦ καὶ Φαῖ-Διάβολον — ἡ Συριακὴ Ἀκτὴ με τὸν Σθενελαῖον, Φαῖ-Διάβολον, Μέγαν Κωνσταντῖνον, Ἀρχιζέλιον τοῦ Παρθενωγαγείου καὶ Πετόνι τῆς Μπάκρανας — ὁ Μελαγχολικός Ἐρημίτης με τὴν Ἑλληνοπούλαν, Δούκα τῆς Δημησιάνης, Ὀδρον τοῦ Μοσοσράνου, Φαίνονα καὶ Ἀθρῆν — ὁ Ναύαρχος Τόγγο με τὸν Ναύαρχον Κατσούραν, Τσίρον, Φουρνέλλο, Δοῦκα τῆς Καρύστου καὶ Πετόνι τῆς Μπάκρανας — τὸ Παῖδι τῆς Καρδίας με τὴν Ῥομανικὴν Τσαγγαδιώτισσαν καὶ Δοῦκα τοῦ Ποντικοχωρίου — ὁ Τρομοβόλον Ἀγερονός με τὴν Νηρηίδα τοῦ Ναυαλλίου, Ἀλαργῶν, Δο κα τῆς Δημησιάνης, Ψαροπούλαν καὶ Θεσσαλικὸ Μενεξεδάκι.

Φιλανθρίαν) Γερόσιμον Π. Τ. (τὸ ποίηματάκι σου μοῦ ἤρесе πολὺ) Πιθηκάνθηρον, Χρυσοῖν Ἀλῶνα ([ΕΕ] πολὺ με διασκεδάσε τὸ δνερόν σου, ἂν καὶ τὸσον τρομακτικόν ἀλλὰ μὴ συλλογίζεσαι πλέον αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον, διότι δὲν ἀξίζει τὸν κόπον) Ἀθήσαν Καρδίαν (βραβεῖον ἔστειλα) Ἄσπρον Ἀράνην (ἐπίσης) Βρονιόφρονον Ἀλέκτορα ([ΕΕ] διὰ τὴν ὄραϊαν ἐπιστολήν) Ἑλαβα) Μυγαλοπρεπὴ Φύσιν (αὐτὸ ἐνόμισε — ἀλλὰ τὴν ἔπαθε εἰπέ εἰς τὴν Ἀηδόνα τῆς Δέσφου εὐχαριστῶς) Λεσβιακὸν Ὀδρανὸν (εἰπέ τῷ καμμί τῷ πενηνταεταίῳ) Χρυσίαν Τσ. (ἐλαβα) Περρωτὴν Καρδίαν (ναί, ἔγινε λάθος διότι ἀπουσίαζα ἐκ τοῦ Γραφείου ἀλλὰ εἰμπορεῖ νὰ τὸν ἀνταλλάξῃ) Μαρουσίαν ([ΕΕ] καλὲ βέβαια, τώρα πιά! τὸν Τζίκο-Τζέκο τὸν ἔλαβεν ὁ Λεονταράκης) Ψυχὴν τῆς Δέσφου ([ΕΕ] διὰ τὴν ὄραϊαν ἐπιστολήν) ἔσον διὰ τὸ ὑστερόγραφον, δὲν τὸ ἤξευρα ὅτι καὶ τὴν Πρωτομαγίαν λέγουσι ψεύματα) Ἐρηθρὸν Νίκηρ (τὶ καταλόγους ἔνοησι; ἐξηγήσου καλῶτερα, σὲ παρακαλῶ) Τριπτόλεμον κτλ. κτλ.

Εἰς τὰς ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 Μαΐου, ὑπαπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΡΙΑ νέα μυθιστορήματα, τρία ἀριστουργήματα, θάξοις νὰ δημοσιεύῃ ἡ «Διάπλασις» ἀπὸ τῆς Ἰουνίου, τὰ ὁποῖα θὰ διακριθεῖσιν ὅλην τὴν Β' ἔξαμηρίαν τοῦ 1905 :

- 1.— **ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ**, κατὰ μετὰφρασιν τοῦ κ. Κίμωνος Ἀλκιδίου (δι' ἀγόρια καὶ κορίτσια.)
- 2.— **ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ**, κατὰ μετὰφρασιν τοῦ κ. Ν. Ποριώτου (διὰ κορίτσια καὶ ἀγόρια.)
- 3.— **Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΙΜΠΗ**, ἐπὶ τῆς Κυρᾶ Νάουθας (διὰ πολὺ μικρὰ καὶ πολὺ μεγάλαια παιδιά.)

Καὶ τὰ τρία θαυμασίως εἰκονογραφημένα. Καὶ τὰ τρία ἐκτάκτως περιειρησμένα, διασκεδαστικώτατα, τερπνά, ἠθικά, διδασκικά, ἔξοχα!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

- Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 24 Ἰουνίου. Ὁ χάριτες τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν αὐτῶν διαγωνισμῶν, ποιεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὡς ἑκάστος περὶ αὐτῶν 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.
267. **Λεξιγράφος.**
Μὲ ἐν ἐπίρρημα καὶ μίαν νῆσον Γίνεταί Γίγας σκέψου καὶ λύσον.
268. **Ἀναγραμματισμός.**
Εἶμαι βασιλεὺς τῆς Πέρσης, Ἄλλ' ἀναγραμματισθεὶς Στὴν ἀρχαίαν πανοπλίαν Κατετάχθην παρευθός.
269. **Πλέγμα τριγώνων.**
α) * * * * *
β) * * * * *
* * * * *
270. **Πρόβλημα.**
Ποῖος εἶνε ὁ διψήφιος ἀριθμὸς τοῦ ὁποῖου τὰ 2/3 σὺν τῷ ψηφίῳ τῶν μονάδων του, ἀποτελοῦν ἀριθμὸν, ὅστις εἶνε ὁ ἀμέσως ἐπόμενος ἀριθμὸς

- μετὰ τὸ ἡμισίον τοῦ ζητουμένου, ἠξημένον κατὰ τὸ 1/6 αὐτοῦ (τοῦ ζητουμένου).
271. **Γωνία μετὰ Πυραμίδος.**
+ * * * * = Θεὸς ἀρχαῖος.
+ * * * * = Ὅπλον.
+ * * * * = Σάτυρος.
+ * * * * = Σχήμα γεωμ.
+ * * * * = Σάτυρος.
+ * * * * = Βασιλευσάς.
+ * * * * = Ἀρχαία πόλις.
- Τὴν κάθειτον τῆς Πυραμίδος ἀποτελοῦν οἱ τέσσαρες σταυροὶ τῆς τετάρτης λέξεως.
272. **Κρυπτογραφικόν.**
1 2 3 4 5 6 7 8 9 α = Εἶδος ποιήματος.
2 6 7 8 9 α = Ποῦς ἀρχ. στίχου.
3 6 7 4 5 2 α = Ποιητής.
4 1 5 6 = Νῆσος.
5 6 3 4 7 9 α = Ἐπίθετον.
6 7 8 5 9 α 2 6 = Τροφὴ θεῖα.
7 6 5 2 9 α = Ῥωμαῖος.
8 6 5 9 α = Ἰδιότης τῶν σωμάτων.
9 5 3 5 4 α = Ὅρος.
α 4 8 6 5 9 α = Ἀρχαία πόλις.
273. **Συμφωνόγραφος μετ' Ἀκροστιχίδος.**
Τῇ βοηθείᾳ δύο συμφωνίων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, ὁσαυδήποτε φορές ἐπαναλαμβανομένων μετὰ τῶν κάτωθι φωνηέντων, ὧν ἡ τάξις δὲν θάλλαχθῆ, νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις, ὧν τὰρχικὰ νὰποτελοῦν πόλιν ἰταλικήν :
α - ιωη - ηω - ηια - αια
274. **Μαγικὸν γράμμα μετὰ Τριπλῆς Ἀκροστιχίδος.**
Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζεις ἄλλας τόσας λέξεις, τῶν ὁποίων τὰρχικὰ νὰποτελοῦν μέλος τοῦ προσώπου, τὰ δευτέρα νὰζέρεστον ἀσθημα καὶ τὰ τρίτα διάσημον γυναικα :
ἐλπίσω, ἀλώβητος, ὄνειρον, ὁμοιοῦ, ποιήρ.
275. **Μικτόν.**
π - ε - κ - η - ν - ηω
276. **Γρίφος μετ' Ἀκροστιχίδων.**
Ἐξή λέξεις θέλεις εὖρη ἂν τὸν Γρίφον τοῦτον λύσῃς
Καὶ ἂν πάρῃς τὰρχικὰ των, Πόλιν θὰ μας σχηματίσῃς.
Καὶ πάλιν ἂν τῆς πρώτης τὸ πρώτον πάρῃς [γράμμα
Τὸ δεύτερον τῆς ἄλλης, καὶ οὕτω καθέτης, Τίτῶν ἐν τῷ ἔμα
Ἐμπρός σου θὰ ἰδῇς :
- ε ι 1 βροντ ολ τις
ε ι 1 1 βροντ βροντ ολ ολ τις τις
κ' ι 1 ι 1 βροντ βροντ ολ ιγ ον τις
ε ι 1 1 1 βροντ βροντ ολ ολ τις τις
ε ι 1 1 βροντ βροντ ολ ολ τις
- [Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς ἐκδοῦς Ἀσκητικῶν Συλλογῆς τοῦ ΛΑΣΟΥΣ ΦΟΙΝΙΚΩΝ]

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

- [Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μὰς ἐπὶ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, ὁποῖα καὶ αὐτὴν ἀπὸ 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσαν 10 λέξεις.]
- Τὰ συλλυπητήριά μου πρὸς τὸ Ἐνθνομὸ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ πατρός σου. Καὶ συγχαρητήρια τῇ Δουκίσσῃ τῶν Σαλώνων διὰ τὰς προόδους — Στάυλιε. (Ε, 52)
- Ἐχόμεθα εἰς τὸν πρό δλίγων ἡμερῶν τελεῖσάντα τοὺς ἀρραβῶνας τοῦ φίλατου Γόρδιον, ταχεῖαν τὴν στέφιν. — Λαμπρὸς Ἰαπεύς, Ἀρχικουτούλιακας, Χακὸς Φύρος, Μεγάλῃ Ἑλλάς καὶ Σία. (Ε, 53)
- Ἀνταλλάσσω δελτίαρια πανταχῶθεν καλλοῦντᾶς Artistes — Mile Thalia Simmelidy, Alexandria (Egypte) (Ε, 54)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χῶραν ἡμῶν ὑπὲρ φιλίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879.		ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ	
Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :		Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.	
Ἔτησια . . . φρ. 7.—		Ἔτησια φρ. χρ. 8.—		ΦΥΛΛΑ ΠΑΙΔΙΑ :	
Ἐξάμηνος . . . 4.—		Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4.50		Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30].	
Τρίμηνος . . . 2.15		Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40		Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20].	
Αἰ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η' ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ		ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ	
Περίοδος Β' — Τόμ. 12 ^{ος}		Ἐν Ἀθήναις, 21 Μαΐου 1905		Ὄδος Εὐρυπύδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαββάκειον	
				Ἔτος 27 ^{ον} — Ἀριθ. 25	

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ) ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'

Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, τί εἶχε ἀπογίνη ὁ Λεονταράκης; Ποῦ ἦταν; τί ἔκαμνε;

Εἶθε, βέβαια, περίεργον νὰ το μάθεται. Ἐνας-ἕνας οἱ παληκαράδες, πού του ἔκαμναν τὴν διαδῆλωσιν, ἐσκόρπισαν καὶ ἐτράδηξαν κατὰ τὰ σπύτια των, καὶ εἰς τὸ τέλος ἔμεινε μοναχός του ὁ Λεονταράκης μετὴν τὴν Φασουλίνα, τὴν μαῖμουδίτσα πού εἶχε τὸ σκουράμι.

— Στάσου μιά στιγμή! τῆς εἶπε. Ἐβγάλε τὸ σουγιά του καὶ ἔκοψε μιά βέργα, ἴσια καὶ μεγάλη, ὑστερα ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὴν μανδύλαρα του, καὶ τὴν ἔδεσε ἐπάνω στὴ βέργα, σὰν σημαία. Ὑστερα ἔσκυψε, καὶ ελαφρὰ-ελαφρὰ ἀνεσῆκωσε τὴν Φασουλίνα, καὶ τὴν ἐκάθισε στὴ πλάτη του, ὅπως τὸν ἐκρατοῦσε προτῆτερα, τὸν

Ἦσανε στὸ παλάτι.

ἴδιον, ὁ Ἰαλινακὴς καὶ ἔτσι, με γέλια καὶ χαρὲς, ἐτραβήξαν καὶ οἱ δύο νὰ πάνε στὸ παλάτι.

Διότι, πρέπει νὰ ξέρετε, ὁ Λεονταράκης εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ πῆ τῆς μητέρας του, τῆς Λεονταρίνας, νὰ κρατήσουνε μαζί των τὴν Φασουλίνα, ἡ ὅποια τώρα πιά δὲν εἶχε κανέναν ἄλλον προστάτην.

— Μά, Λεονταράκη μου, εἶπεν ἡ Φασουλίνα ἐγώ, ξέρεις, φοβοῦμαι μὴ θὰ φοβοῦμαι παραπολύ τοὺς δικούς σου, ξέρεις, τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, ξέρεις, καὶ τὸν ἀδελφὸ σου καὶ τὴν ἀδελφὴ σου, ξέρεις. — Τί ξέρω; Δὲν ξέρω τίποτα ἐγώ! εἶπε ὁ Λεονταράκης. Τί, λές; φοβᾶσαι, λέει, τὸν Ἀριστομένη καὶ τὴν Μαρριάνθη; Καλέ, αὐτὰ τὰ δύο μικρὰ θὰ χαροῦν πολὺ, πού θὰ σ' ἔχουν νὰ παίζετε μαζί. Ἐννοια σου, καὶ θὰ το πῶ ἐγὼ τοῦ μπαμπᾶ καὶ τῆς μαμμιάς, καὶ νὰ μὴ φοβᾶσαι καθόλου! Δὲν θὰ σε φᾶνε!

Ἔτσι ἔλεγε ὁ Λεονταράκης. Μά καὶ ὁ ἴδιος, μ' ὄλη τὴν παληκαριά του, εἶχε ἕνα-φόβο, ὅσο ἐκόντευε νὰ φθάσῃ στὸ παλάτι! Πῶς νὰ τα πῆ τῆς μητέρας

του, αὐτὰ πού ἔγιναν στὸ σχολεῖον; — Ἡ μητέρα του, ξέρετε, δὲν ἐχωράτευε διόλου!

Ἄφισε λοιπὸν τὴν Φασουλίνα καὶ τὴν σημαίαν του ἔξω στὴν αὐλή, καὶ με κατεβασμένα κάπως τ' αὐτιά του ἐμπήκε

« Καλῶς τὸ χρυσὸ μου ε' ἀγόρι. »

στὸ μεγάλο περιβόλι, ὅπου εὗρηκε τὴν μητέρα του, πού ἔκαμνε περίπατο μετὸν Ἀριστομένη καὶ τὴν Μαρριάνθη.

Ἄκουσε βήματα ἡ Λεονταρίνα, ἐγύρισεν τὸ κεφάλι τῆς καί, ἀμα εἶδε ἐμπρός τῆς τὸν Λεονταράκη, ἐσῆκωσε ὑψηλὰ τὲς χεροῦνικες τῆς, καὶ ἔβαλε ἀμέσως τὲς φωνές:

— Μπα! καλῶς τὸ παιδί μου, κα-

λως το χρυσό μου τ' αγόρι! Τι καλο-
θρεμμένο πού φαίνεται... Τουλάχιστον,
αυτός, ο κακομοίρης ο Τζέικο-Τζέικος,
τρέφει καλά τους οικοτρόφους του, αν
και, λένε, δεν τους δίνει καλήν πνευμα-
τικήν τροφήν... Μά, πώς ήταν αυτό
κ' έγυριες τόσο ένωρίς στο σπίτι, κα-
λό μου αγόρι;...

(Έπεται το τέλος.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΑΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Η Ρόζα εκτύπησε μετ' όλιγον απ'
έξω την θυρίδα. και ένας από τους επί-
βάτας την κατέβασε.

— Νά μου γράψετε γρήγορα, εφώνα-
ξε. Θέλω να μάθω πώς θα τα περάσα-
τε. Νά μου τα γράψετε όλα, κ' εγώ θα
σας γράψω το ίδιο.

— Ναι, είπεν η Δωροθέα, και... και
δεν σας ευχαρίστησα, την Νάννη κ' εμένα.

— Έλα τώρα! μην λες ανοησίες!
διέκοψεν η Ρόζα. Κλείσε καλλίτερα την
θυρίδα.

— Πάμε, μίς Χάρτλεϋ, πάμε, εφώνα-
ξεν η Νάννη, και την έπιασεν από το
χέρι. Πρέπει να πάμε, διότι ανησυχώ
πολύ, πού άφισαμε έτσι μόνο το σπίτι...

Και εξηφανίσθησαν ταχέως εντός του
πλήθους.

Το τραίνο ήργησε να εκκινήση, και
τά κορίτσια εκάθητο εις τα έπτά καρ-
φιά, έως ότου απομακρυνθούν από τον
σταθμόν. Έπειδή ήσαν και ξένοι παρόν-
τες, δεν ήμπορούσαν να διηγήσων έλευ-
θέρως έτυλίχθησαν λοιπόν καλά με τα
σκεπάσματά των, κ' εκάθησαν σιωπηλά,
μόνον δε αναστέναζαν ένιστε. Ένας επί-
βάτης παρετήρησεν ότι το ταξιδί των
θα ένίνετο με κρύον καιρόν, και μία κυ-
ρία ήρώτησε τά κορίτσια αν έπληγαν
εις το Λονδίνο. Έπειτα όλοι εσιώπη-
σαν, και έμειναν σαν νυσταγμένοι...

— Α! μά παραπολύ μεγάλην στά-
σιν κάμνομεν εδώ! — είπεν ένας από
τους κυρίους.

— Όλοι άμέσως εφύθησαν έξυπνοι.

— Δεν το άντελήφθη, απήντησεν η
σύζυγός του. Με είχε πάρη ο ύπνος.

— Έχομεν σωστή μισή ώρα πού έ-
σταματήσαμεν, και μου φαίνεται πώς ά-
κούω φωνές... Είναι όμως τόσος άέρας,
ώστε δεν είμαι βέβαιος.

— Έξω, τίποτε δεν εφάνετο παρά μό-
νον αί στροβιλιζόμενα νιβάδες της χιό-
νος. Ο τελευταίος όμιλήσας ήνοιξε την
θυρίδα, άλλ' ο άνεμος ήτο τόσοσ δυνα-
τός και το χιόνι εισέβαλεν εις το δια-
μέρισμα με τόσην όρμην, ώστε ο κύριος
εκέϊνος ήναγκάσθη να την κλείση. Εκά-

θησαν λοιπόν κ' επερίμεναν με πολλήν
άνησυχίαν, έως ότου το φως ενός φανού
εφώτισεν απ' έξω την θυρίδα. Μετ' ό-
λίγον, εισήρχετο ο οδηγός εις το δια-
μέρισμα.

— Το τραίνο, πού επήγγινε πριν από
ήμās εξετροχιάσθη, και ίσως περάσουν
άρκετάς ώρες, έως ότου έλευθερωθή η
γραμμή. Σās έφερα ένα ζεστό σκέπασμα,
— προσέθεσεν αποτεινόμενος προς τάς
αδελφάς Μάρσαλ. — το είχα παρμένο
μαζί μου επίτηδες για σας, διά να μην
κρυώσετε.

Τά κορίτσια εκάθητο ανά δύο απέ-
ναντι άλλήλων. Έβαλε λοιπόν ο οδηγός
το σκέπασμα επάνω εις τά γόνατά των,
και τά έτύλιξε καλά.

— Μήπως θα πάμε πάλιν πίσω εις
την Μπάθ; ήρώτησε περίφοβος η Δω-
ροθέα.

— Έσείς θα έπροτιμούσατε να μεί-
νετε εδώ για πάντα, δεν είν' έτσι; ά-
πήντησε γελών ο οδηγός. Μην έχετε
κανένα φόβον· είμεθα παραπολύ μακράν
από την Μπάθ διά να επιστρέψωμεν ό-
πισω. Το κακό είνε, ότι θα φθάσωμεν
αργά εις το Λονδίνο; διτσι πρέπει να
περιμεινώμεν, έννοείτε, έως ότου έλευ-
θερωθή η γραμμή. Αλλά δεν ξαναπάμε
στην Μπάθ, ούτε κανεις από εκεί μπο-
ρεί να έλθη να σας τσακώση τώρα...

Ο οδηγός απέμακρύνθη, και οι ξένοι
εκύτταζαν με περιέργειαν τά κορίτσια.
— Ηρχισαν να κάμνουν εις αυτά διαφόρους
ερωτήσεις, αλλά αί απαντήσεις ήσαν τό-
σον βραχύλογοι και διστακτικάί, ώστε
τά άφισαν και εξηκολούθησαν την ιδιικήν
των συνομιλίαν. Έπειτα από όλιγον ή-
θέλησαν να ροσφέρουν εις τάς δεσποί-
νιδας Μάρσαλ αναψυκτικά, αλλά αί δε-
σποινίδες ήρηθήσαν, επειδή είχαν από
τά ιδικά των. Η Δωροθέα έδωκεν εις
τάς αδελφάς της σάνδουιτς και γλυκά,
και μετ' όλιγον πάλιν σιγή επεκράτησεν
εις το διαμέρισμά των.

Η Δωροθέα και η Μαριωρή εκάθητο
παραπλεύρως, και η τελευταία την ήρώ-
τησε ψιθυριστά:

— Είναι κίνδυνος, νομίζεις, Δωροθέα;
— Δεν ξεύρω... έλπίζω, όχι.

— Πώς ήθελα να είχα καλλίτερον
χαρακτήρα! αναστέναξεν η Μαριωρή.
Δεν ξεύρεις, Δωροθέα, πόσον φρικτά ζη-
λιάρα είμαι εξ αιτίας σου!

— Ζηλιάρα; ήρώτησεν η Δωροθέα με
άπορίαν.

— Μάλιστα πρώτον, διότι ένόμιζα
ότι ένδιαφέρεσο περισσότερο διά την μαμ-
μά, και έπειτα διά την Ρόζα. Θα με
συγχωρήσης άρα γε ποτέ;

— Μπα, τί άστείο! Βεβαίως, αδύνα-
τον είνε να εφαντάσθης ότι τάς άγαπώ
περισσότερον από εμένα.

— Α! ίσως το εφαντάσθη... Ο-
πωσδήποτε είμαι πολύ κακή, ως φαίνε-

ται... αλλά, αν γλυτώσωμεν από αυ-
τόν τον κίνδυνον, ποτέ πλέον δεν θα το
ξανακάμω.

Η Δωροθέα έθλιψεν υπό το σκέπα-
σμα την χείρα της αδελφής της.

— Μην βασανίζεσαι τώρα γι' αυτό,
της έψιθύρισεν. Έμένα δεν με μέλει...
Αλλά θα χαρώ πολύ, όταν φθάσωμεν
εις το σπίτι και έννοώ, από τώρα και
εις το εξής, να υπακούω, και να μη λέ-
γω ότι εγώ γνωρίζω τά πράγματα καλ-
λίτερα από την μαμμά.

— Ναι, μά εσύ πάντοτε έχεις δικαι-
ον! απήντησεν η Μαριωρή.

— Όχι πάντοτε! άντέλεξεν η Δω-
ροθέα.

Σύνωμιλησαν όλίγην ώραν διά το σχο-
λείον και διά την φυγήν των. έπειτα ε-
σιώπησαν και αυτάί, και ήρχισαν να λα-
γοκοιμώνται.

Έπέρασαν άρκετάί ώραι. Η κίνησις
του τραίνου τάς εξύπνησε τότε. Η όδός
είχε καθαρισθή.

Εις τον κατόπιν σταθμόν ο οδηγός έ-
φερε θερμόν καφφέν και εξαναγέμισε με
βραστό νερόν το μαγκαλάκι διά τά πό-
δια, και τέλος εξεκίνησαν διά το τελευ-
ταίον στάδιον του ταξιδίου των. Έκοι-
μήθησαν άρκετήν ώραν τά κορίτσια, άλ-
λά ήσαν κουρασμένα, κρυωμένα και ά-
ποκαρδιωμένα, όταν εφθασαν εις τον σταθ-
μόν του Πάδδινγκτων, εις τον Λονδίνον,
κατά τάς έννάς το πρωί.

Ο οδηγός τά συνεβούλευσε να περιμεινών-
όλιγον, έως ότου φύγη ο πολυς κόσμος, και όταν, κα-
τά την επιθυμίαν της Δωροθέας, έφε-
ρεν ένα άμάξι διά να υπάγουν εις το σπίτι,
τά κορίτσια απέχαιρέτισαν τον φίλον των
με άπειρα ευχαριστώ.

Τά άλογα έπροχωρούσαν με κόπον
και άγωνα, διότι και εις το Λονδίνον
είχε πύση χιονοθύελλα, και οι δρόμοι ή-
σαν γεμάτοι από πηκτήν λάσπην. Οι άν-
θρωποι έτρεχαν εις τους δρόμους, όσον
γρήγορώτερα ήτο δυνατόν να τρέξουν
μ' εκείνην την λάσπην, διά να ζεσταί-
νωνται...

— Ηθέλα να ήξευρα τί θα 'πούν ο
μπαμπάς και η μαμμά, και αν θα θυ-
μώσουν! παρετήρησεν η Μαριάννα, κα-
θώς έπλησίαζαν εις την συνοικίαν των.

— Να θυμώσουν; άνεκραξεν η Δω-
ροθέα, εκπληκτος. Και δια ποιον λόγον;

— Πού εφύγαμεν από το σχολείον.

— Αφού δεν ήτο δυνατόν να γίνη δια-
φορετικά, δεν υπάρχει λόγος να θυμώ-
σουν, απήντησεν η Δωροθέα χωρίς δι-
σταγμόν κανένα, διότι τόσην πεποιθήσιν
είχεν ότι έπρεπε να κάμη αυτό πού εί-
χε κάμη, ώστε δεν διανοήθη καν ότι έν-
δεχόμενον ήτο να την επληξήσουν.

— Θα τους τα πής όλα για μένα;
ήρώτησεν άνήσυχος η Μαριάννα.

— Ημπορείς και μόνη σου να τα πής,
αν θελής, αλλά πρέπει να τα μάθουν!

απήντησεν η Δωροθέα με τόνον τόσον
σταθερόν, ώστε η Μαριάννα είδεν ότι δεν
υπήρχε τρόπος υπεφυγής.

— Τότε, να τους τα πής εσύ, αλλά
όχι όταν θα είμαι εγώ έμπρός η αί μι-
κρές, — είπε κατόπιν, και η Δωροθέα
της το υπεσχέθη...

Εφθασαν τέλος εις το σπίτι. Η Τζά-
νη, η ύπηρέτρια, ήνοιξε την θύραν, κ'
έμεινε με το στόμα ορθάνοικτον από την
εκπληξίν της.

— Μέσα είνε ο πατέρας; την ήρώ-
τησαν.

Και χωρίς να περιμένουν την απάν-
τησιν της, ανέβησαν και εισώρησαν εις
το σπουδαστήριόν του.

Ο κ. Μάρσαλ εκάθητο κοντά στο
τζάκι. Απέναντί του εκάθητο μία ά-
γνωστος κυρία με την Ούνιφρεδ εις τά
γόνατά της, ενώ η Έλεονώρα και η Ι-
σαβέλλα ήσαν αναπαυτικά καθισμένοι
εις το χαλί. Έφαινόnton, και τά πέντε
αυτά πρόσωπα, εύτυχη και ήσυχα, δι' αυ-
τό δε αίσθημα άνακουφίσεως εκυρίευσε
τάς συτάδας με την σκέπην ότι εύρίσκον-
το επί τέλους εις το σπίτι των.

Τά τρία μικρά άνεπήδησαν με τρελλά
επιφωνήματα χαράς, και ο πατέρας εση-
κώθη εκπληκτος.

(Έπεται το τέλος.) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ
[Κατά το άγγλικόν της Δος Σ. Ε. Μπουκάμ]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Άγαπητοί μου,

ΙΑ φράσις από
την προηγουμέ-
νην μου επιστο-
λήν, διδει το
θέμα της σημε-
ρινής. Ποία είνε
αυτή η Αριστο-
κρατία του Πνεύ-
ματος; — μ' έρω-
τά δια «κατεπιέ-
γοντος» δελτα-
ρίου μικρός αθηναίος συνδρομητής, και με
παρακαλεί «θερμώς» να τον διαφωτίσω.

Φαντάζομαι την άπορίαν του... Πρώ-
την φοράν άκούων την λέξιν, θα ένόμι-
σεν ίσως ότι η Αριστοκρατία αυτή είνε
καμμία ιδιαιτέρα τάξις ανθρώπων, άνε-
γνωρισμένων, γραμμένων εις χρυσοβί-
βλους, με προνόμια, με ιεραρχίαν, με
τίτλους μεταβιβαζόμενους κληρονομικώς,
κτλ. Κ' επειδή τοιαυτά τάξεις εις την
Έλλάδα δεν υπάρχουν, διότι το Σύν-
ταγμά μας δεν αναγνωρίζει ούτε τί-
τους ούτε προνόμια, θα υπέθεσεν ίσως
ότι όμιλούσα μόνον διά ξένους κόσμους,
— διά τους κόσμους όπου ζούν και βα-
σιλεύουν λόρδοι, δούκες, μαρκησιοί, κό-

μητες κτλ. Εκεί βέβαια, έσυλλογίσθη,
θα έδρευη και η Αριστοκρατία... του
Πνεύματος...

— Όχι, μικρέ μου φίλε, και όλοι σείς
πού θα είχατε τυχόν τάς αυτάς άπορίας.
Η Αριστοκρατία του Πνεύματος δεν
είνε τάγμα ιπποτικόν, δεν έδρευει εις
ώρισμένον τόπον, δεν έχει χρυσοβίβλους
και τίτλους, η αν έχη τίτλους, αυτοί
δεν μεταβιβάζονται πάντοτε από τον πα-
τέρα εις τον υιόν...

Η Αριστοκρατία του Πνεύματος
είνε παγκόσμιος, έλευθερα και άπεριό-
ριστος. Μέλη της υπάρχουν εις όλας
τάς χώρας του κόσμου, από τάς πλέον
μοναρχικάς έως τάς πλέον δημοκρατι-
κάς, παντού όπου υπάρχουν άνθρωποι
με πνεύμα, ικανοί να αναγνωρίζουν και να
τιμούν το πνεύμα. Οι άνθρωποι αυτοί,
οι άνήκοντες εις την Αριστοκρατίαν του
Πνεύματος, είμπορεί να ήκον συγχρόνως
εις πάσαν κοινωνικήν τάξιν· είμπορεί να
είνε αριστοκράται εξ αίματος η και ά-
φανείς πληθεϊοί· είμπορεί να είνε βασι-
λεις η ύπηρέται, στρατηγοί η άπλοί
στρατιώται, πρέσβεις η θυρωροί, κατα-
στηματάρχαι η εργάται, καθηγηται του
Πανεπιστημίου η γραμματοδιδάσκαλοι
χωρικοί. Εις την Αριστοκρατίαν αυτήν
άνηκουν μικροί και μεγάλοι, άνδρες και
γυναίκες, νέοι και παιδιά. Και ως άρχη-
γούς των, ως άνωτέρους των, αναγνω-
ρίζουν τους μεγάλους, τους άληθινά με-
γάλους ανθρώπους του πνεύματος, δηλα-
δή τους ποιητάς, τους φιλοσόφους, τους
συγγραφείς, τους καλλιτέχνας, τους επί-
στήμονας, — και όχι μόνον της χώρας
των, αλλά των χωρών όλων· όχι μόνον
της εποχής των, αλλά των εποχών ό-
λων: από του Όμήρου μέχρι του Ίψεν,
από του Αριστοτέλους μέχρι του Σπένσερ,
από του Φειδίου μέχρι του Ροντέν, από
του Αρχιμήδους μέχρι του Παστέρ.

Η Αριστοκρατία του Πνεύματος είνε
λοιπόν διεθνής. Αί Βιβλιοθήκαι, τά
Μουσεία, τά Θεάτρα, τά Επιστημονικά
Έργαστήρια, — ίδού οι ναοί της. Αλλά
αυτοί οι ναοί, όπουδήποτε γής και αν
υπάρχουν, άνήκουν εις όλον τον κόσμον,
εις ίθαγενείς και εις ξένους, — άνήκουν
εις την ίδίαν θρησκείαν. Δεν είνε όπως οι
ναοί των διαφόρων τόπων και θρησκευ-
μάτων, οι όποιοι διά τους εξ άλλων τό-
πων άλλοθρήσκους είνε ξένοι. Όχι· εις
έν Μουσείον η εις έν Θεάτρον, όπου λα-
τρεύεται το πνεύμα, είμπορούν να συ-
ναντηθούν αδελφωμένοι από χιλίας πα-
τριδας πιστοί. Εις την Όλυμπίαν, π. χ.
ένώπιον του Έρμού του Πραξιτέλους,
κλίνουν μετά της αυτής λατρείας την
κεφαλήν ο Αγγλος πλησίον του Ρώσ-
σου, ο Γερμανός πλησίον του Ιταλού, ο
Γάλλος πλησίον του Έλληνος, — άρκεί
να ήκον εις την Αριστοκρατίαν του
Πνεύματος.

Οι άλλοι παρέρχονται άδιάφοροι...
Αυτοί είνε οι ξένοι, — άς είνε και Έλ-
ληνες... Είνε οι δυστυχισμένοι άνθρω-
ποι, οι όποιοι έγεννήθησαν εις τον κό-
σμον χωρίς πνεύμα, άνίκανοι να γνω-
ρίσουν και να τιμήσουν το πνεύμα, άνί-
κανοι να αισθανθούν και να έννοήσουν το
ώραϊον, το ύψηλόν, το άληθές. Αυτοί δεν
άνηκουν εις την Αριστοκρατίαν του
Πνεύματος, άς είνε άνθρωποι του λαού
η Αριστοκράται, — άς είνε στρατηγοί,
πρέσβεις, βασιλείς, πρίγκιπες, κόμητες,
ό,τι θέλετε!

Όταν είνε την προηγουμένην μου επί-
στολήν, σās έλεγα ότι την τριακοσιε-
τηρίδα του Δον Κιχώτη εώρτασε μαζί
με την Ισπανίαν η παγκόσμιος Αρι-
στοκρατία του Πνεύματος, έννοούσα ό-
λους τους ανθρώπους, εις όλον το κό-
σμον, όσοι είνε εις θέσιν να γνωρίζουν,
να θαυμάζουν και να τιμούν το άρι-
στούργημα του Θερωαντός. Και έννοείτε
φυσικά, ότι οι άνθρωποι αυτοί, μοιολότι
αδελφωμένοι εις κοινήν λατρείαν, άνή-
κουν εις διαφόρους τάξεις κοινωνικάς,
και εις τάς πλέον αντίθετους...

Αλλά η κοινή λατρεία αδελφώνει.
Και θα σας φέρω το παράδειγμα του κύ-
κλου μας. Οι συνδρομηται και αί συν-
δρομητριά της Διαπλάσεως είνε παιδιά
διαφόρων κοινωνικών τάξεων: παιδιά βα-
σιλέων, ήγεμόνων, ύπουργών, νομαρχών,
δημάρχων, βουλευτών, στρατηγών, ναυάρ-
χων, τραπεζιτών, μεγαλεμπόρων, — αλλά
και εμπόρων άπλων, μικροπαλλήλων,
εργατών, χειρωνάκτων. Παιδιά γονέων
ισχυρών και ζαπλούτων, έγγράφοντα εξ
ιδίων των και άλλους η παιδιά άσημών
και πτωχών, έγγραφέμενα διά συνεισφο-
ράς. Ποία διαφορά! τί ποικιλία! Και ό-
μως τά παιδιά αυτά, τά διασπαρμένα
εις όλην την οσφίραν και χωρίζόμενα
από την κοινωνικήν απόστασιν, είνε ά-
δελφωμένα, ένωμένα, συνασπισμένα εις
κοινήν λατρείαν της Διαπλάσεως. Είνε
και αυτή μία λατρεία καθαρώς πνευμα-
τική. Και τά παιδιά αυτά αποτελούν μι-
αν μικράν Αριστοκρατίαν, είνε η κρίμα
της πανελληνίου νεότητος. Ο δε σκοπός
της Διαπλάσεως κατ' ουσίαν δεν είνε
άλλος, παρά να τά καταστήση ικανά να-
νήκουν μιαν ήμέραν, είτε ως άρχηγοί
είτε ως άπλοί θιασώται, εις την μεγά-
λην, την παγκόσμιον Αριστοκρατίαν του
Πνεύματος!...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΑΚΟΛΟΓΙΑ

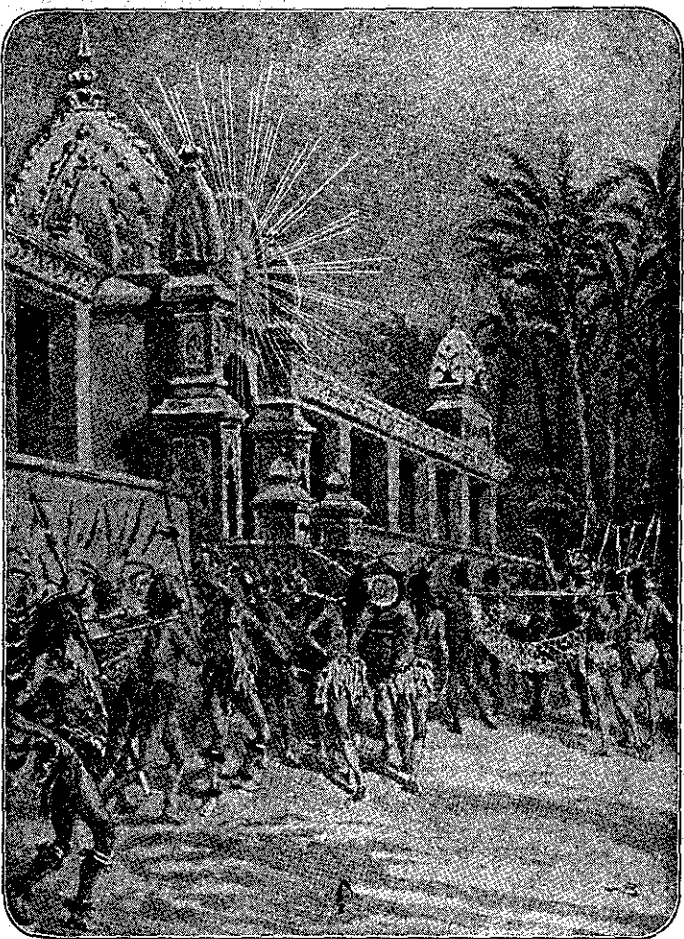
Βλέπει ο Θεός τά λάθη σου
Όμως σιωπά και κλαίει.
— Ο γείτονάς σου τίποτα
Δεν βλέπει... κι' όλο λέει.
(Έκ τών του Σααδή)

ΜΙΧΑΗΛ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. (Συνέχεια)

— "Ας παραδοθῶμεν, Δὸν Ραφαήλ, ἐπανελάθειν ὁ Βελάσκος. Ἴσως θὰ ἴδωμεν τότε τὴν Πόλιν τοῦ Χρυσοῦ.
— "Ἔστω! — εἶπεν ὁ καλλιεργητής.
— Καὶ ὁ Γιαρουργός; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόγος.
— Θα προσπαθῶμεν νὰ του δοθῇ χάρις.
Καὶ κατόπιν, ἀποτενόμενος πρὸς τὸν Ἰνδόν, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνη ἀπαθής ὡς ἀγαλμα ἐκ πορφύρου λίθου, εἶπε:

« Τεράστιον λιθόκτιστον οἰκοδόμημα... » (Σελ. 196, στήλ. 6.)

— Ἴδου τὰ ὄπλα μας παραδιδόμεθα εἰς τὸν Γιόπην, ἀλλὰ βασιζόμεθα εἰς τὸν ὄρκον σου.
— Οἱ Ἑπειρομέριοι δὲν ὀρκίζονται διὰ νὰ παραβοῦν τὸν ὄρκον των...
Μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ Δὸν Ραφαήλ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐπεβίβαζον εἰς τὸ μονόξυλον, καὶ μετ' ὀλίγον ἀπεβιβάζοντο ἐν τῷ μέσῳ τῶν Ἰνδῶν, οἱ ὁποῖοι ἦσαν συνηθισμένοι παρὰ τὴν ὄχθη τῆς σαβάνας.
Καμμία θριαμβευτικὴ κραυγὴ δὲν ὑπεδέχθη τὴν παράδοσιν των. Τοὺς ἐπίασαν, τοὺς ἐξήπλωσαν μέσα εἰς τρεῖς αἰ-

ώρας κρεμασμένας ἀπὸ τρία μακρότατα κοντάρια, τὰ ὅποια ἐβάσταζαν δώδεκα ρωμαλέοι Ἰνδοί, καὶ τοὺς μετέφεραν διὰ μέσου τοῦ δάσους μὲ μεγάλην ταχύτητα. Τοὺς εἶχαν ἀρτίη λυτὰ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια, ἀλλὰ ἐκεῖνοι οἱ τετρακέσοι ἢ πεντακέσοι Ἰνδοὶ τοὺς συνάδευαν ἀπὸ κοντὰ, κρατοῦντες δόρατα καὶ καλαμοσωλήνας...

Μετὰ τρεῖς ὥρας, ἐκεῖνο τὸ πλῆθος ἐφθασεν ἐμπρὸς εἰς ἓν τεράστιον λιθόκτιστον οἰκοδόμημα, τελείως ὀρθογώνιον, στηριζόμενον ὀλόγυρα εἰς εἰκοσιτέσσαρας στύλους στολισμένους μὲ χρυσὰ ἐλάσματα, καὶ μὲ τὴν στεγνὴν σκεπασμένην ἀπὸ χρυσῶς ἐπίσης πλάκας, αἱ ὁποῖαι ἐλαμποκοποῦσαν ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

Ὁ Δὸν Ραφαήλ καὶ οἱ σύντροφοί του κατεβιβάσθησαν ἀπὸ τὰς αἰώρας καὶ ἐκλείσθησαν εἰς μίαν μεγάλην αἴθουσαν, ἣ ὁποία εἶχαν ἐπίσης λιθόκτους τοίχους καὶ ἐφωτίζετο ἀπὸ δύο εὐρύχωρα παράθυρα, ἀλλὰ ἀνοιγμένα εἰς ὑψὸς εἰκοσιποδῶν ἀπὸ τὸ ἔδαφος.
Τὸ μόνον στόλισμα τῆς αἰθούσης ἦτο τὸ ὁμοίωμα τοῦ ἡλίου, ἀποτελούμενον ἀπὸ ἓνα χρυσοῦν δίσκον μὲ ἀργυρὰς ἀκτῖνας καὶ τοποθετημένον εἰς τὸ ἄκρον τῆς αἰθούσης, ἀντικρὺ εἰς τὴν ἐξοδὸν τῆς.

— Θὰ μείνετε ἐδῶ, ἕως ὅτου ὁ Γιόπης ἀποφασίσῃ διὰ τὴν τύχην σας, — εἶπεν ὁ Ἰνδός, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχαν παραδοθῆ. Μὴ φοβῆσθε τίποτε, καὶ ἀναπαυθῆτε ἡσυχῶι.
Κατόπιν ὅλοι οἱ Ἰνδοὶ ἐξήλθον, κλείοντες τὴν θύραν καὶ ἀσφαλίζοντες αὐτὴν ἐξωθεν μὲ τοὺς μογλοὺς τῆς.
— Ποῦ μᾶς ἔχουν φέρῃ; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόγος, ὅστις δὲν εἶχε συνέλθῃ ἀκόμη ἀπὸ τὴν παραζάλην του.
— Εἰς ἓνα νῆον ἀφιερωμένον εἰς τὸν ἡλίον, ὑποθέτω — ἀπήντησεν ὁ ἰατρός, ἐνῶ ἀπεθαύμαζεν ἡσύχως τὸ ὁμοίωμα τοῦ ἀστρου τῆς ἡμέρας. — Καθὼς φαίνε-

ται, αὐτοὶ οἱ Ἰνδοὶ ἔχουν διατηρήσῃ τὴν παλαιὰν θρησκείαν τῶν Περουβιανῶν.
— Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως μας ἀφίουν νὰ πεθάνωμεν τῆς πείνης, γιὰ τὸν μου.
— Ἐλπίζω νὰ μας ἐνθυμηθῶν.
— Καὶ θ' ἀργήσῃ πολὺ αὐτὸς ὁ Γιόπης ν' ἀποφασίσῃ διὰ τὴν τύχην μας; Ἀρχίζω νὰ βλέπω σκοτεινὰ τὰ πράγματα.
— Δὲν μου λέτε, Βελάσκε, ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τινῶν στιγμῶν ἐφαίνετο ὅτι ἐβάσανιζετο ἀπὸ μίαν σκέψιν. — Οἱ Ἰνκας ἔκαμαν ἀνθρωποθυσίας εἰς τὸν Ἥλιον;
— Ὅχι, Δὸν Ραφαήλ. Εἰς τὰς ἐπισημοὺς τελετὰς τῶν ἐθυσίαζαν πρόβατα, λάμας, προβατοκαμήλους, ἀλλὰ ποτὲ ἀνθρώπους.
— Ὅστε τοὺς ἐχθροὺς, ποὺ ἐπιαναν αἰχμαλώτους εἰς τὸν πόλεμον;
— Ὅστε αὐτοὺς.
— Μὲ ἐλαφρόντε ἀπὸ μεγάλο βάρους, Βελάσκε. Εἶχα ἀρχίσῃ νὰ φοβούμαι μήπως εἶχαν σκοπὸν νὰ προσφέρουν τὴν ζωὴν μας θυσίαν εἰς τὸν Ἥλιον.
— Μὴν ἔχετε αὐτὸν τὸν φόβον; οἱ παλαιοὶ Περουβιανοὶ δὲν ἦσαν κακοὶ, κάθε ἄλλο!
— Μὰ, ἐπὶ τέλους, ἡ θέσις μας δὲν εἶνε διόλου εὐχάριστος, Βελάσκε.
— Ἄς μὴν ἀπελπίζωμεθα, Δὸν Ραφαήλ.
— Σοῦτ'! εἶπεν ὁ Ἀλόγος.
Εἶχεν ἀκούσῃ φωνὰς πλησίον τῆς θύρας. Μετ' ὀλίγον οἱ μογλοὶ ἐσύρθησαν καὶ εἰσῆλθον δύο Ἰνδοὶ, κρατοῦντες δύο μεγάλα πανέρια ἀπὸ πλεκτὰ φύλλα, ὅπου περιείχοντο πολλὰ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ νεροκολόκυθα, τὰ ὅποια εἶνε χωρισμένα εἰς τὴν μέσην καὶ ὀνομάζονται ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν κοῦτι, γεμάτα ἀπὸ διάφορα εἶδη λαχανικῶν, καρπῶν καὶ ποτῶν.
Ἄφισαν τὰ πανέρια καταγῆς, ἐπροσκύνησαν τοὺς λευκοὺς ἀνθρώπους κλίνοντες τὸ ἐν γόνυ, καὶ κατόπιν ἀνεχώρησαν χωρὶς οὔτε λέξιν νὰ προσφέρουν.
— Μὲ τὴν ὥραν αὐτὴν ἐρχεται τὸ πρόγευμα, — εἶπεν ὁ Ἀλόγος. — Ἡ κοιλιά μου εἶνε ἐντελῶς ἄδεια...
— Ἄς δοῦμε τί μας ἔφεραν, — εἶπεν ὁ ἰατρός, ρίπτων ἐν βλέμμα εἰς τὰ πανέρια. — Διάβολε!... ἀκριβῶς τὴν τροφήν τῶν ἀρχαίων Περουβιανῶν!... Αὐτοὶ οἱ Ἰνδοὶ, ὡς φαίνεται, ὄχι μόνον διετήρησαν τὴν πρώτην θρησκείαν τῶν Ἰνκας, ἀλλὰ καὶ τὰ ἔθιμα τῶν τέκνων τοῦ Ἥλιου. Νὰ ἢ σοῦπα τῆς κινέας, ποὺ ἔτρωγαν εἰς τὸ Περου πρὶν ἀπὸ τρεῖς αἰῶνας.
— Τί εἶνε αὐτὴ ἡ κινέα; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.
— Ἐνα εἶδος κερχί, τὸ ἔπιον παράγεται ἀπὸ τὸ χηροπόδιον. Τὸ φυτὸν τοῦτο, κάμνει κάτι φύλλα, τὰ ὅποια ἔτρωγαν ἀπλήστως αὐτοὶ οἱ λαοί, καὶ

τὰ ὅποια λέγουν ὅτι εἶνε τρυφερά καὶ πολὺ νόστιμα.
— Καὶ αὐτὸ ἐδῶ τὸ κοῦτι τί περιέχει, σφέ μου φίλε; ἠρώτησεν ὁ καλλιεργητής.
— Ἄρρα, ἐν εἶδος πιζέλια, ὡς βλέπετε, ἀλλὰ μεγαλύτερα καὶ καλλίτερα ἀκόμη ἀπὸ τὰ ἰδικὰ μας... Αὐταὶ αἱ σαριώδεις σφαῖραι, ποὺ εἶνε μεγάλαι ἴσα μ' ἓνα λεμόνι καὶ ψημένα, εἶνε πάπα καὶ ἐχρησίμευαν ὡς ἄρτος εἰς τοὺς Ἰνκας; αὐταὶ αἱ μικραὶ ρίζαι, ποὺ εἶνε ξηραμένα εἰς τὸν ἥλιον καὶ εἶνε γλυκύτερα ἀπὸ ζάχαριν, λέγονται τόκα, καὶ αὐτὰ τὰ γεώμηλα, τὰ κόκκινα, κίτρινα, μαῦρα καὶ ἄσπρα, ποὺ ἔχουν τὸ καθένα διαφορετικὴν γεῦσιν, ὀνομάζονται οὐπίκοι.
— Καὶ αὐτοὶ οἱ βολβοί;
— Εἶνε κουτσουτσού, μανιτάρια κρυμμένα μέσα στὸ γῶμα, καὶ αὐτοὶ ἐδῶ ἴγχοι, κ' ἔχουν τὴν γεῦσιν τῶν ἀμυγδάλων, ἀλλὰ ὅταν εἶνε ὠμοὶ προξενοῦν δυνατόν κεφαλόπονον, ἐνῶ ψημένοι εἶνε ἀπ' ἐναντίας ὑγιεινότετοι.
— Καὶ αὐτὰ ἐδῶ τὰ ποτὰ;
— Εἶνε ζῦθος ἀπὸ ἀραβόσιτον.
— Καὶ αὐτοὶ οἱ δύο ἄνδρες, ποῖοι εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόγος.
Ὁ ἰατρός καὶ ὁ Δὸν Ραφαήλ ὕψωσαν τὴν κεφαλὴν. Δύο Ἰνδοὶ εἶχαν εἰσέλθῃ ἀθροῦτως ἀπὸ μίαν πλευρικὴν θύραν, καὶ εἶχαν σταθῆ ἐμπρὸς εἰς τοὺς φυλακισμένους, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα εἰς τὸ στήθος καὶ μὲ τὸ μείδιμα εἰς τὰ χεῖλη.
Ὁ Δὸν Ραφαήλ ἀνεπήδησεν ὀρθῶς, ἔθαλε κραυγὴν ἐκφράζουσαν τὴν κατάπληξίν του, καὶ, κατόπιν ὀρμῶν πρὸς αὐτοὺς μὲ κλειστοὺς γρόνθους, ἀνεβόησε:
— Ἐσὺ Μάνκο!... Ἐσὺ Χουαίνα!
— Ἐμεῖς, ἀφέντη, ἀπήντησαν οἱ δύο Ἰνδοὶ, χωρὶς νὰ σαλεύσουν.
— Κ' ἔρχεσθε νὰ ἐκδικηθῆτε διὰ τὴν σκλαβίαν σας;
— Ὅχι, ἀφέντη, ἐρχόμεθα νὰ σου πῶμε ὅτι ἐπετύχαμε τὴν χάριν σου ἀπὸ τὸν Γιόπην.
— Ἄ!...
— Μὰ, ποῖοι εἶνε λοιπὸν αὐτοὶ οἱ δύο; ἠρώτησεν ἀτάπηκτος ὁ Ἀλόγος καὶ ὁ ἰατρός.
— Θέλετε νὰ το μάθετε; — εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. — Εἶνε οἱ δύο Ἰνδοὶ, ποὺ ἤρχοντο πρὶν ἀπὸ μᾶς κ' ἐβύθισαν τὴν ἀκατόν μας.
— Μὰ πῶς τοὺς γνωρίζεις, ἐξάδελφε;
— Εἶνε οἱ δύο σκλάβοι, ποὺ εἶχαν φύγῃ ἀπὸ τὸ κτήμα.
— Ἀλήθεια, ἀφέντη, — ἀπεκρίθησαν οἱ δύο Ἰνδοὶ.
— Ἦτο ἀληθινὴ ἡ ὑποψία μου! ἀνέκραξεν ὁ ἰατρός. — Ἐκείνη ἡ κραυγὴ, ποὺ ἠκούσθη εἰς τὸ δῶμα, ἦτο πάντοτε στ' αὐτὰ μου...

— Ἔσεῖς εἴθε λοιπὸν, ποῦ μας ἐφέρατε τόσα ἐμπόδια, διὰ νὰ μας ἐμποδίσετε νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν Πόλιν τοῦ Χρυσοῦ; — ἠρώτησεν ὁ Ἀλόγος.
— Ναι, ἀπήντησεν ὁ Μάνκος. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πατήσουν λευκοὶ ἄνθρωποι τὰ χῶματα ποὺ κατοικοῦν οἱ ἀπόγονοι τῶν τέκνων τοῦ Ἥλιου, καὶ ἡμεῖς ἠθέλαμε νὰ σας σταματήσωμεν, χωρὶς ὅμως νὰ σας κακοποιήσωμεν. Στὸ χεῖρμας ἦτο, ἐπάνω ἀπὸ εἰκοσι φορές, νὰ σας σκοτώσωμεν, καί, ὡς βλέπετε, ποτὲ δὲν σας ἐπειράξαμεν.
— Τὸν ἐγνώριζες λοιπὸν τὸν Γιαρουργῆ; — ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.
— Ναι, ἀφέντη.
— Ἐξηγήσου λοιπὸν...
— Εἴμεθα καὶ ἡμεῖς Ἑπειρομέριοι, καθὼς ὁ Γιόπης. Ὁ φίλος σας ταξειδιώτης, ποῦ μας ἔκαμε σκλάβους, μᾶς

« Τὸ πλῆθος παρεμέρισε. » (Σελ. 198, στήλ. 6.)

εἶχε πιάσῃ εἰς τὸν ποταμὸν, ἐνῶ ἐκυνηγοῦσαμεν λαμναντινοὺς. Τὸ βράδυ, ποῦ σας εἶδαμε νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὸ κτήμα μὲ τὸν Γιαρουργῆ, μᾶς ἐγεννήθη ἡ ὑποψία ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἤθελε νὰ προδώσῃ τὸ μυστικὸν τῆς Πόλεως τοῦ Χρυσοῦ, κ' ἐσύρθημεν ἕως τὸ δῶμα, κρυμμένοι μέσα στὰ κλαδιά. Ὅ,τι εἴπατε, τὸ ἠκούσαμεν, καὶ τότε ὁ Χουαίνας, ἀγαγκτισμένος ἀπὸ τὴν ἀτιμον προδοσίαν, δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατηθῆ κ' ἐβγάλε ἐκείνην τὴν κραυγὴν, ἣ ὁποία τόσον σας ἔκαμε ν' ἀνησυχῆσετε. Ἡμεῖς ἀμέσως ἐκάμαμεν τὴν ἀπόφασίν μας. Ἀπὸ τὰς ἀποθήκας σας ἐπήραμεν δύο τουφέκια, κ' ἐξεκίνησαμεν μ' ἓνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα μονόξυλά σας, τὸ ὁποῖον εἶχε καὶ πανί, διὰ νὰ ἐμποδίσωμεν τὸν

δρόμον σας καὶ νὰ εἰδοποιήσωμεν τὴν φυλὴν μας διὰ τὸν κίνδυνον ποὺ ἔτρεχε. Δύο φορές ἐδοκίμασαμε νὰ σκοτώσωμεν τὸν προδότην, ἀλλὰ κάποιος πονηρὸν δαιμόνιον τὸν ἐπροστάτευε. Ὅταν σὰς ἐσταματήσαμεν εἰς τὸν δεῦτερον καταρράκτην, ἐφύγαμεν διὰ νὰ εἰδοποιήσωμεν τὸν Γιόπην, καὶ ἡ φυλὴ μας μὲ τοὺς συμμάχους μας ἔκαμαν τὰς ἐτοιμασίας των διὰ νὰ σας ἀποκρούσουν.
— Ἀλλὰ, διατί μας ἀφίσατε ζωντανούς; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.
— Διότι, ὅσον καιρὸν ἡμεῖς σκλάβοι σου, δὲν εἶχαμε ποτὲ καμμίαν ἀφορμὴν νὰ παραπονεθῶμεν μαζὶ σου, ἀφέντη, — εἶπεν ὁ Μάνκος μὲ ἀξιοπρεπὲς ἦθος.
— Εὐχαριστῶ, ἀπήντησεν ὁ καλλιεργητής, μὲ συγκλίνησιν εἰς τὴν φωνὴν του. — Μὰ ὁ Γιαρουργῆς τί ἄνθρωπος εἶνε;

— Ἐνας φιλόδοξος, ποῦ ἐμισοῦσε θανασίμως τὸν Γιόπην, διότι ἡ φυλὴ τῶν τέκνων τοῦ Ἥλιου τὸν εἶχεν ἐκλέξῃ ὑπέρτατον ἀρχηγόν τῆς.
— Καὶ τώρα ποῦ εἶνε ὁ Γιαρουργῆς;
— Ἐδῶ, αἰχμαλώτος μας.
— Ποῦ τὸν ἐπιάσατε;
— Εἰς τὸ δάσος, ἐνῶ ἐσέρνετο μέσα στὰ χόρτα διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Μανδάν καὶ νὰ δολοφονήσῃ τὸν Γιόπην.
— Καὶ τί θὰ τον κάμετε τώρα;
— Οἱ προδῶται τιμωροῦνται μὲ θάνατον οἱ καίμανοι τῆς μαύρης λίμνης τὸν περιμένουν.
— Καί, ἂν ἐγὼ σὰς ὑποσχεθῶ νὰ τον πάρω μαζὶ μου καὶ ποτὲ νὰ μὴν τὸν ἀφίσω νὰ ξαναπατήσῃ σ' αὐτὰ τὰ μέρη;
— Ἀδύνατον νὰ σοῦ τον δώσωμεν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χώραν ημών ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἄριστον και χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἔτησίαι . . . . . δρ. 7 —	Ἔτησίαι φρ. χρ. 8 —
Ἔξαμηνος . . . . . " 4 —	Ἔξαμηνος φρ. χρ. 4,50
Τρίμηνος . . . . . " 2,15	Τρίμηνος φρ. χρ. 2,40

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,15.
ΦΥΛΛΑ ΠΑΡΑΔΙΑ :
Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπ. 30 [φρ. 0,30].
Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0,20].

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὀδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β' — Τόμ. 12^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 28 Μαΐου 1905

Ἔτος 27^{ον} — Ἀριθ. 26

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΟΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Τότε πιά όλα ἐδηγήσαν εἰς τὸ φανερό. Ὁ Λεονταράκης ἐκάθησε καὶ τὰ εἶπε ὅλα τῆς μητέρας του ἀπὸ τὴν ἀρχήν, καὶ φαντάζεσθε μὲ τί ἐνδιαφέρον ἐτέντοναν τ' αὐτάκια των ν' ἀκούσουν καὶ τ' ἀδείλφια του, — ἡ Μαριάνθη καὶ ὁ Ἀριστομένης.

Ἄμα ὁ Λεονταράκης ἐφθασεν ἐκεῖ πού του ἔβαλαν στὸ κεφάλι τὸν σκούφο μὲ τὴν ἐπιγραφήν «ἀμελής»; ἡ Λεονταρίνα ἀναψὲ κ' ἐκόρωσε :

— Μπα! τὸν ἀθεόφοβο! εἶπε. Γιατί, παιδάκι μου, νὰ μὴ μοῦ τὰ πῆς ἐνωρίτερα αὐτὰ τὰ πράγματα; Θὰ σ' ἐπαιρνα ἀμέσως στὸ σπίτι, ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σχολεῖον, καὶ θὰ ἔβαζα τὸν πατέρα σου νὰ τοῦ δείξῃ ἐκεῖνο τοῦ παλῆο-Τζίκου-Τζέκου, ἂν το ἤξερα ἀπὸ προτήτερα! ... Βγάλε τα ἀμέσως αὐτὰ τὰ γελοῖα ρούχα, ἀγοράκι μου, καὶ νὰ μὴν τα ξαναφορέσης πιά! Τί ἀσχημα, τί στενόχωρα πράγματα! ... Δὲν το χωρεῖ ὁ νοῦς μου πῶς ἤμποροῦν καὶ τα φοροῦν ἐκεῖνα τὰ ζῶα, ποῦ τὰ λένε ἀνθρώπους! ... Μαριάνθη, Ἀριστομένη, πάρτε τὰ νὰ τα πετάξετε στὰ σκουπίδια, αὐτὰ τὰ κουρέλια! "Α! ὅλα κ' ὅλα! ... ἂν ὁ γαϊδαρος ἐφόρεσε

μὴ φορὰ τὴν λεοντήν, κ' ἐγὼν ρεζίλις τῶν σκυλιῶν, θὰ καταδεχθῆ τὸ παιδί τοῦ Λεοντος νὰ φορέσῃ ἀνθρώπων; Ἔξω γρήγορ! δὲν μου χρειάζονται γιὰ τὰ παιδιὰ μου τέτοια μασκαράδικα φορέματα! ... Καὶ σ' ἐκτύπησε, αἱ; στὸ χέρι μὲ τὴν βέργα, αἱ; ... Μπα! τὸν χωριάτη! ... Καλά, λοιπόν, πῆγαίνε τώρα νὰ παιξῆς...

Ὁ Λεονταράκης ὁμῶς δὲν ἐπῆγε νὰ παιξῆ. Ἦθελε πρώτα νὰ τα τελειώσῃ ὅλα, ὅλα νὰ τα πῆ. Ἐπειτα, ξεβύρσε.

ἦτανε καὶ τὸ ζήτημα τῆς Φασουλίνας. Ἐκάθησε λοιπὸν κ' ἔκαμε εἰς τὴν μητέρα του τόσα ἐγκώμια καὶ τόσους ἐπαίνους, γι' αὐτὸ τὸ τσαμένο τὸ κοριτσάκι, ὥστε ἡ Λεονταρίνα τὸν ἠρώτησε :

— Καὶ τώρα, ποῦ εἶνε αὐτὴ ἡ μικρὴ; — Τὴν ἔφερα ἐδῶ, καὶ τῆς εἶπα νὰ περιμένῃ ἀπ' ἐξῶ, στὴν αὐλὴ ... Δὲν ἔχει τώρα κανένα ἄλλον προστάτην. ... Δὲν τὴν κρατοῦμε μαζί μας, μαμμά; — Ἡ Λεονταρίνα δὲν το ἄκουσε μὲ κα-

«Εἶχε ἰδῆ ἓνα θέαμα πολὺ παράξενο.»

Ἐδῶ ὁ Ἀριστομένης καὶ ἡ Μαριάνθη ἐσήκωσαν ψηλά τὴν μύτην των, σὰν νὰ ἤθελαν τάχα νὰ δεῖξουν πῶς δὲν τὴν εἶχαν ἀνάγκη τὴν Φασουλίνα, γιὰ νὰ κάνουν ἓνα κόσμον παιγνίδια. Τὰ ἔκαμαν καὶ μονάχοι των.

Ἐπὶ τέλος ἡ Λεονταρίνα εἶπε τὸ ναί, καὶ ὁ Λεονταράκης ἐπῆγε νὰ φέρῃ τὴν προστατευομένην του. Τὴν ἐπαρουσίασεν εἰς τὴν μητέρα του, καὶ οἱ καλοὶ τρόποι, ἡ εὐγένεια καὶ τὰ μαϊμουδίστικα καμώματα τῆς Φασουλίνας, γρήγορα ἔκαμαν τὴν Λεονταρίναν νὰ τὴν συμπάθῃ. Ἄν ἐρωτᾶτε διὰ τὴν Μαριάνθη καὶ τὸν Ἀριστομένην, ἔμειναν ἐθουσιασμένοι μαζί της. Καὶ ἔτσι ἐλύθη καὶ αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ ἡ Φασουλίνα ἐκάθησε μέσα στὸ βασιλικὸ παλάτι τοῦ Λεοντος καὶ τῆς Λεονταρίνας.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, — ὅταν τὸ φεγγάρι, ποῦ ἦτο μάλιστα πανσέληνος, ἀνέτειλεν εἰς τὸν λόγγον καὶ τὴν ἔρημον, κ' ἐφεγγε σὰν νὰ ἦτο ἡμέρα μὲ τὸ λαμπρὸν του φῶς, — ὁ βουλευτῆς κύριος Λεοπαρδος, κα-

θὼς ἐγύριζε ἀπὸ τὸν βραδυὸν περιπατόν του, ἐκοντοστάθηκε ἐξαφνισμένος.

Εἶχεν ἰδῆ ἓνα θέαμα πολὺ παράξενο, καὶ εἶχεν ἀκούσῃ ἓνα τραγοῦδι μὲ πολυφωνίαν, ἀκόμα πῖθ παράξενο. Τὸ βραδυὸν ἀεράκι, τὸ λεπτὸ καὶ μυρωμένο, τοῦ ἔφερεν εἰς τὴν ἀκοήν του τοὺς τελευταίους στίχους τοῦ τραγοῦδιου :

Ὁ γέρο-Τζίκου-Τζέκος μας, Μὰς ἔφυγε καὶ πάει ντᾶ-ντᾶ! ...

Ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν, ἡ παχειὰ κύρια Ἐλεφαντίνα, ἡ ὁποία εἶχε κοιμηθῆ

νατὸν νὰ τὸ φαντασθῆς;) Βράχον τοῦ Φαλήρου (ἔλλειψις χώρου, τίποτε ἄλλο) Θεοφάνην Καρζὴν (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις; ἀλλὰ δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ γίνῃ περισσότερος λόγος;) Ρομαντικὴν Τοαγαραδιώτισσαν κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 14 Μαΐου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΟΙ ΤΡΕΧΟΝΤΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. — Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος. λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, (ἴδε τοὺς ὁρους εἰς τὸ 16ον φύλλον ἐ. ζ.)
2. — Διαγωνισμὸς Λύσεων, λήγει τὴν 31 Ἰουλίου, (ἴδε τοὺς ὁρους εἰς τὸ 18ον φύλλον ἐ. ζ.)
3. — Δεκάτη Ἐνάτη Κυριακή, λήγει τὴν 30 Μαΐου, (ἴδε τοὺς ὁρους εἰς τὸ 20ον φύλλον.)
4. — Διαγωνισμὸς Ἀσκήσεων, διὰ τὴν Β' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1905, λήγει τὴν 10 Ἰουνίου, (ἴδε τοὺς ὁρους εἰς τὸ 22ον φύλλον.)
5. — Διαγωνισμὸς Μεταφράσεως ἐν τοῦ Γαλλικοῦ, λήγει τὴν 15 Ἰουνίου, (ἴδε τοὺς ὁρους εἰς τὸ 23ον φύλ.)
6. — Διαγωνισμὸς Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, λήγει τὴν 15 Ἰουνίου, (ἴδε τοὺς ὁρους εἰς τὸ 23ον φύλ.)

Ἄν προσεχῶς ἀποτελέσματα τῶν ληζάντων διαγωνισμῶν: Ἀύσεων (Δεκεμ.-Μαρτίου), Διηγήματος, Ζωγραφικῆς, Καλλιγραφίας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 1 Ἰουλίου. Ὁ χάρις τῶν λύσεων, εἰ καὶ τοῦ ὁποῦν δύνῃ νὰ γράψωσ τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖομας εἰς φανέλλου, ἀν ἄριστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

277. Λεξιγράφος. Μία κλητικὴ ἀπλοῦστατα Μὲ μετοχὴν ἐνώθη Καὶ ῥτὴν Ἀσία πρωτεύουσα μεγάλη ἐφανερῶθη. Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Θεοφάνου.
278. Μεταγραμματισμὸς. Ἄν ἐν γράμμα ἰσθόλου ὄψεως μεταβληθῆ, Μία κακὴ θεὰ ἀρχαία θέλει εὐθὺς σχηματισθῆ. Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Βρυζαντος.
279. Λίνιγμα. Τὸ ἀρσενικόν μου ὄρος τῆς Ἑλλάδος. Τὸ θηλυκόν μου ὄνομα Πλειάδος. Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Λουλουδῆ τῆς Καρδιάς.
280. Ρόμβος.

1. — Γράμμα.
2. — Ἀντωνυμία.
3. — Δένδρον.
4. — Μυθολογικὸν πρόσωπον.
5. — Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
6. — Ἀντωνυμία.
7. — Γράμμα.

Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνοσ Ἀθλητοῦ
281. Μωσαϊκόν.
Ἡ Πάρος καὶ ἡ Μύκονος, ἡ Ὑδρα καὶ ἡ Μαζὶ μ' αὐτάς ἂν θέλουσε ἡ Τῆνος καὶ ἡ Σκῦρος, Ἄπῶνα μόνον γράμμα των νὰ δώσουν δανεικόν, Ἄλλο νησί εἰς τὴν στεγμὴν θὰ γίνῃ ἑλληνικόν. Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνοσ Ἀθλητοῦ

282. Παίγνιον-Κυβόλεξον. Τῆ ἀφαιρέσει ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐξ ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι, ἀποτελοῦσαι κατὰ σειράν Κυβόλεξον :

Σάλος, Αἴτνα, ἄνωθ, σαγίς. Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Λουλουδῆ τῆς Καρδιάς.
283. Τετραπλῆ Ἀκροστιχίς. Τὰρχικὰ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ὁμηρικὸν ἥρωα, τὰ δεύτερα ζῶον, τὰ τρίτα σπλάγγχον, τὰ τέταρτα μέρος τῆς οἰκίας :

1. Ἀρετὴ. 2. Ἀρχαία χώρα. 3. Κακόν. 4. Βάρβαρος. Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Βρυζαντος.
284. Ἑλλισοῦμφωνον. οο-ε-η-εισαη-εεαι-η-ι-ο-ε-ο-αυαο Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Θεοφάνου.
285. Φωνηεντόλιον. χρστν-ργν-κ-νκρν-μρν-ν-σ-κτ Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Θεοφάνου.
286. Γρίφος παραστατικὸς. Ἐπίρρημα ἀρνητικόν. — Ἄρθρον κατὰ πληθυντικόν. — Ἀντωνυμία ἀόριστος. — Σύνδεσμος ἐπεξηγηματικὸς. — Σύνδεσμος συμπλεκτικὸς. — Ἀριθμητικόν. Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνοσ Ἀθλητοῦ.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 13 καὶ 14

158. Χαμαλιέων (χαμαί, λέων.) — Χιτῶν-χιτῶ.
160. Ταῦρος — Μαῦρος.

161. ΜΥ - ΣΙ - Α 162. Ι
ΣΙ - ΣΥ - ΡΑ Η ΤΑ
Α - ΡΑ - ΤΟΣ ΠΡΑΓΜΑ
ΣΚΑΛΑΜΟΣ

163. Κάρλος — ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ
ὄλος = Κᾶρ + ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ
(Ὅστις — ὁ =)

164. ΚΑΡΒΙΝΟΣ (Κερασσοῦ, Ἰάσον, Πεδαργός, βάρβαρος, Ἀγχιλαός, Πολύμνια, Πολύβιος, παραδείσιον.) — 165. Δεῖς ἂ δεῖ καὶ ὅ, τι δεῖ καὶ οὐκ ἄκουσε ἂ μὴ δεῖ. — 167. Ὁμοίος ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει.

168. Μένιππος (μὲν, ἴππος.) — 169. Ὑπάτη-ἀπάτη. — 170. Ἥμερος — ἦμερος.

171. ΔΑ - ΝΙ - Α 172. ΑΙΒΑΝΟΣ (Ι-ΝΙ - ΚΑΙ - Α ἀνός, Βίας, Ἀθάνα, Α - Α - ΡΩΝ νόσος, ἔλθος, Σινᾶ.) — 173. Παννονία.

174-175. 1, Κύριος, Κύρος, κόρος, Πόρος, πόλος, ὄλος, δοῦλος. 2, Τόσος, τόσον, ὄσον, ὄσος, ὄλος, ἔλος, βέλος. — 176. ΧΕΙΛΩΝ (Χερώνα, ΔΕσθος, Ἰαγίς, Ἰούλιος, Πλάτων, Ἀγαπήνωρ.) — 177. Φωνὴ λαοῦ φωνῆ Θεοῦ. — 178. Ὁ Ἐπίκουρος ἦτο περιφωρὸς φιλόσοφος. (Ὁ ἐπί κου - Ρώσσοι - τὸ περὶ φῆ - μ ὡς φιλ ὡς ὡφ ὡς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ διὰ τοὺς συνδρομητὰς μας ἐπιτάλη 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὄρος 10 λέξεις, ἠλιαδὴ καὶ αἱ ὁμοιωτέρας τῶν 10 πληρόνηται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω μετὰ τῶν φίλων μου σκέψεις, ἰδέας, ἐπιστολάς καὶ φωτογραφίας αὐτῶν. — Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον, χαῖρε διὰ τὴν πρόσδον τῆς πατρίδος σου. — Εὐχαριστῶ, Νοσταλγοῦσα Λεσβία, διὰ τὸ δῶρον σου. — Πωλὸς γραμματόσημα. — Χαῖρε, Ψυχὴ τῆς Λέσβου. — Δημήτριος Ψύρρας, Μαθητῆς Γυμνασίου, Μυτιλήνης (Turquie) (E, 54)

Γραμματόσημα μόνον ἀνταλλάσσω, παντὸς Κράτους, δελτάρια ὄχι. — Ἄνις Ἐλίζα Φέρμπου, ὁδὸς Πατησίων 30 Α. Ἀθήναι. (E, 55)

Ἀνταλλάσσω Μικρὰ Μυστικά. Οὐδέεις. (E, 56)